

STÍŽNOST
KOMISI EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
NA PORUŠENÍ PRÁVA SPOLEČENSTVÍ

1. Příjmení a jméno stěžovatele: Chlup Vladimír (dále jen stěžovatel)
2. Popřípadě zástupce: nevyužito
3. Státní příslušnost: Česká republika
4. Adresa nebo sídlo: 1. máje 4, Olomouc, 779 00
5. Telefon / fax / elektronická adresa: +420585224575 / - / vlada@chlup.net
6. Oblast / odvětví a místa působnosti: -
7. Členský stát či veřejný subjekt, který podle stěžovatele porušil právo Společenství:
Česká republika, zastoupená
- a) Ústavním soudem ČR;
 - b) Senátem Parlamentu ČR;
 - c) Nejvyšším správním soudem ČR;
 - d) soustavou státních zastupitelství ČR.
8. Co nejpodrobnější popis skutečností, které vedly k podání stížnosti:

Česká republika soustavně porušuje článek 2 Smlouvy o Evropské unii (C 326, 26. 10. 2012), a to tím, že činnost jejích orgánů není založena na:

- a) demokracii; neboť suverenita lidu zastoupená ústavodárcem byla zcela nepochopitelně nahrazena svrchovaností instituce Ústavního soudu ČR;
- b) právním státem, neboť při výkonu funkce se instituce 7a) až 7d) neřídí zákony Evropského společenství, ústavním pořádkem a právním řádem České republiky, ale subjektivními názory, které dále pokládají za základ nepsaného zvykového práva

a z důvodu tohoto závažného porušení práva Evropské unie není schopna dodržovat a vymáhat dodržování dalších závazných norem Evropské unie ani zákonně využívat evropské fondy.

Pro toto zásadní tvrzení předkládám Evropské komisi následující popis skutečností a listinné důkazy.

ad 8a) činnost České republiky není založena na hodnotě demokracie

Dne 24. března 2009, během českého předsednictví Evropské unie, vyjádřila Poslanecká sněmovna parlamentu ČR nedůvěru vládě premiéra Mirka Topolánka, který následně podal dne 26. března 2009 demisi.

Dne 28. května 2009 byl, v souladu s článkem 9 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava ČR“), přijat ústavní zákon č. 195/2009 Sb. o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny, který v čl. 1 stanovil, že předčasné volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR se uskuteční do 15. října 2009.

Dne 26. srpna 2009 podal, v zastoupení advokátní kanceláře Jana Kalvody, poslanec Parlamentu ČR Miloš Melčák ústavní stížnost pro porušení základního politického práva (vykonávat funkci poslance po celé čtyřleté funkční období) s návrhem na zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb.

Dne 10. září 2009 vyhlásil Ústavní soud ČR Nález Pl. ÚS 27/09 (viz příloha č. 31), kterým vyhověl stížnosti poslance Parlamentu ČR Miloše Melčáka a ústavní zákon č. 195/2009 Sb. tzv. „zrušil“, čímž nedošlo ke konání voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR do 15. října 2009.

Jako stěžovatel jsem tento postup Ústavního soudu ČR shledal jako protiústavní, neboť dle článku 85 odst. 2 Ústavy ČR se ústavní soudci musí řídit ústavními zákony. Z tohoto důvodu jsem začal zjišťovat na základě čeho se mohu ztotožnit s Nálezem Pl. ÚS 27/09. Při této činnosti jsem mj. zjistil následující skutečnosti:

- 8a1) předmětný Nález Pl. ÚS 27/09 byl vypracován místopředsedou Ústavního soudu ČR panem Pavlem Holländerem nejpozději již v roce 2005, neboť byl takřka doslovně publikován jako článek s názvem MATERIÁLNÍ OHNISKO ÚSTAVY A DISKRECE ÚSTAVODÁRCE v časopise právník v čísle 4 ročníku 2005 (viz příloha č. 1).
- 8a2) někteří ústavní soudci, nejvíce však místopředsedkyně Ústavního soudu ČR paní Eliška Wagnerová, veřejně vyzývali senátory a následně i poslance Parlamentu ČR k podání ústavní stížnosti na neplatnost ústavního zákona č. 195/2009 Sb., a to i ve veřejnoprávních médiích (viz příloha č. 2).
- 8a3) stížnost nakonec podal poslanec Miloš Melčák, který byl zvolen v roce 2006 na kandidátce Československé strany socialistické (ČSSD), ale následně vystoupil z jejího poslaneckého klubu, aby podpořil vznik druhé vlády Mirka Topolánka. Plnou moc pro podání stížnosti udělil advokátu Janu Kalvodovi, bývalému ministru (1992 – 1997), který odešel z vlády kvůli neoprávněnému užívání titulu JUDr., a nyní zastupuje společnost Diag Human ve sporu

s Českou republikou o náhradu škody ve výši přibližně 380 mil. EUR, přičemž důvody tohoto sporu byly založeny právě v době jeho aktivní účasti na Vládě ČR.

8a4) stížnost poslance Miloše Melčáka obdržel jako soudce – zpravodaj právě Pavel Holländer, autor článku zmíněného v bodě 8a1). Pro úplnost uvádím, že přidělení případu soudci – zpravodaji zajišťuje na Ústavním soudu ČR robotický software, který má eliminovat možnou manipulaci s případy. Tento software volí mezi patnácti soudci. Přidělení případu Pavlu Holländerovi byla tedy velká náhoda. Rychlost s jakou byla tato stížnost vyřízena je u Ústavního soudu ČR nestandardní – podání bylo uskutečněno 26. 8. 2009, Nález byl vyhlášen 10. 9. 2009.

Uvedené skutečnosti, vědomí protiústavnosti Nálezu Pl. ÚS 27/09 a nekonání parlamentních voleb do 15. 10. 2009 mne přiměly k tomu, abych dne 2. listopadu 2009 podal u Ústavního soudu ČR ústavní stížnost a Návrh na zrušení Nálezu Pl. ÚS 27/09 (viz příloha č. 3). Své podání jsem odůvodnil následovně:

8a5) ústavní soudci Ústavního soudu ČR porušili při přijetí Nálezu Pl. ÚS 27/09 Ústavu ČR v článku 85 odst. 2, neboť se neřídili ústavními zákony.

Předpokládal jsem, že mi Ústavní soud ČR vysvětlí na základě jakého zákonného zmocnění přistoupil k vyhlášení Nálezu Pl. ÚS 27/09. Obdržel jsem však jen vyjádření poradce pro správní agendu Ústavního soudu (viz příloha č. 4), a to bez jakéhokoliv zdůvodnění, ale s následujícím závěrem: „Pouze na okraj, daleko nejspíše již jen za svoji osobu, v obecné rovině poznamenávám, že s alespoň principiálně podobnými analýzami nálezů přijatých plénem Ústavního soudu, tj. ideálně všech 15 pečlivě vybraných, zkušených specialistů s bez výjimky pozoruhodným profesionálním životopisem, se setkávám sice sporadicky, nikoli ale zcela výjimečně. Vždy znovu a znovu musím obdivovat sebedůvěru jejich pisatelů ...“

Odpověď Ústavního soudu ČR (příloha č. 4) neobsahovala žádné zákonné vysvětlení Nálezu Pl. ÚS 27/09, a proto jsem se rozhodl požádat o vyjádření předsedu Senátu Parlamentu ČR (viz příloha č. 5), jež je vůči Ústavnímu soudu ČR kontrolní institucí (čl. 84 odst.2 a čl. 86 Ústavy ČR). Odpověď, podepsaná předsedou Senátu (viz příloha č. 6) obsahovala již následující a konkrétnější tvrzení, a to, že „Senátu Parlamentu České republiky nepřísluší, a to jakýmkoliv způsobem, zasahovat do kompetence Ústavního soudu, a je zavázán respektovat jím vyhlášená rozhodnutí. V této souvislosti poukazuji zvláště na znění čl. 89 odst. 2 Ústavy, podle něhož vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány a osoby.“

Na tomto místě je třeba zmínit, že čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR zní: „Vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby“. Klíčové slovo je tedy adjektivum „vykonatelná“,

které je specifikováno v čl. 89 odst. 1: „Rozhodnutí Ústavního soudu je vykonatelné, jakmile bylo vyhlášeno způsobem stanoveným zákonem, pokud Ústavní soud o jeho vykonatelnosti nerozhodl jinak.“ Předmětný Nález Pl. ÚS 27/09 byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 30. listopadu 2009 (částka 121). Zákon č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu umožňuje dle §57 odst. 1 písm. a) vyhlásit pouze takové nálezy, kterými Ústavní soud ČR rozhodl „o návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy.“ Ústavní zákon není v České republice považován za zákon nebo právní předpis, ale za součást ústavního pořádku (čl. 112 odst. 1. Ústavy ČR), který stojí mimo rozhodovací pravomoc Ústavního soudu ČR, neboť dle článku 87 odst. 1 písm. a) Ústavy ČR rozhoduje Ústavní soud o „zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem“. Ústavním pořádkem je tedy omezena nejen činnost jednotlivých ústavních soudců (viz čl. 85 odst. 2 Ústavy ČR), ale i vykonatelnost nálezů Ústavního soudu ČR (viz čl. 87 odst. 1 písm a) Ústavy ČR). Vykonatelný náleží Ústavního soudu ČR je tedy jen takový náleží, který není v rozporu s ústavním pořádkem ČR, tedy souborem ústavních zákonů ČR. Z tohoto vyplývá, že:

8a6) Nález Pl. ÚS 27/09 není vykonatelný.

Vědom si skutečnosti, že se Česká republika po 15. říjnu 2009, do tohoto data měly být parlamentní volby, octla mimo ústavní pořádek ČR jsem dne 9. února 2009 adresoval předsedovi Senátu Parlamentu ČR další dopis (viz příloha č. 7), obsahující vysvětlení proč není Nález Pl. ÚS 27/09 vykonatelný. V odpovědi ředitele sekretariátu předsedy Senátu (viz příloha č. 8) mi bylo doporučeno obrátit se na konkrétní výbor Senátu PČR nebo oslovit pět konkrétních senátorů, kteří by podpořili veřejné slyšení. Toto jsem postupně učinil vůči všem zbývajícím osmdesáti senátorům (viz přílohy č. 8 až 10). Odpovědi jsem získal málo, ale některé přikládám (viz příloha č. 11 až 13). Nakonec jsem obdržel i vyrozumění (viz příloha č. 14), že mi bude zasláno i stanovisko Ústavně právního výboru Senátu PČR. Toto jsem již nikdy neobdržel.

Další vývoj byl ovlivněn parlamentními volbami, které vyhlásil prezident republiky na 28. a 29. května 2010, tedy přibližně v termínu, kdy by se konaly řádné parlamentní volby, pokud by nebyl přijat ústavní zákon č. 195/2009 Sb. Vědom si rozporu termínu voleb a ústavního pořádku a i s ohledem na významné přeskupení sil na politické scéně v období od 15. 10. 2009 do 28. 5. 2010 (vznik nových politických stran) jsem dne 25. května 2010 podal trestní oznámení na předsednictvo Ústavního soudu ČR (viz příloha 15) pro spáchání trestného činu sabotáže s odůvodněním, že „všichni výše uvedení zneužili a dále zneužívají svého postavení a své funkce v úmyslu poškodit ústavní zřízení České republiky tak, že zmařili a maří plnění důležitých úkolů orgánů veřejné moci a svým konáním

způsobují v institucích státu České republiky poruchu mimořádného rozsahu“. Toto trestní oznámení zde zmiňuji z důvodu časové posloupnosti, ale záležitosti s ním spojené jsou součástí bodu 8b).

Pro posouzení, zda je politický systém České republiky založen na demokracii, považuji za důležitý následný krok – Návrh na neplatnost voleb, konaných dle rozhodnutí prezidenta republiky č. 37/2010 Sb. (viz příloha č. 16), který jsem podal u Nejvyššího správního soudu dne 31. 5. 2010. Návrh na neplatnost voleb jsem podal dle §87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky, který zní: „Návrh na neplatnost voleb může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledky voleb“. Za porušení zákona jsem pokládal nerespektování stále platného ústavního zákona č. 195/2009 Sb.

K mému překvapení se Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval nejen kolizí rozhodnutí prezidenta republiky č. 37/2010 Sb. s ústavním zákonem č. 195/2009 Sb., ale dokonce posuzoval můj návrh jako podání dle §87 odst. 1 zákona č. 247/1995 Sb. a nikoliv dle mnou uváděného §87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb. Pro úplnost uvádím, že dle §87 odst. 1 zákona č. 247/1995 Sb. je možno si stěžovat na neplatnost volby kandidáta (viz příloha č. 17). Můj návrh však směřoval proti neplatnosti voleb (§87 odst. 1 zákona č. 247/1995 Sb.). Nejvyšší správní soud tak svévolně změnil podstatu mého návrhu a v demokratickém státě nepřipustil stížnost na platnost voleb, ale jen nikým nepožadovanou stížnost na volbu kandidáta!

Tento svévolný a protiprávní krok Nejvyššího správního soudu donutil mého otce podat nový Návrh na neplatnost voleb (viz příloha č. 18), který směřoval v souladu s „přáním“ této instituce proti volbě všech kandidátů, a to právě s využitím §87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb. Toto podání chtěl Nejvyšší správní soud ještě upřesnit s ohledem na konkrétní jména kandidátů (viz příloha č. 19). Po ujištění, že se jedná o všechny zvolené kandidáty vydal dne 22. června 2010 usnesení (viz příloha č. 20), ve kterém stížnost zamítá a odmítá, neboť nebyla uvedena konkrétní jména kandidátů, proti jejichž volbě byla stížnost podána. Pozoruhodná je část usnesení, ve které je konstatováno, že „rozdíl mezi demokratickým právním státem a anarchií spočívá právě v tom, že konečná rozhodnutí soudů jsou v prve jmenovaném státě respektována“. **Zde je nutno si položit otázku, jaká je forma státu, kde soudy nerespektují znění a ustanovení zákonů.** Usnesení Nejvyššího správního soudu (viz příloha č. 17), se tak stalo, stejně jako nález Ústavního soudu Pl. ÚS 27/09, protizákonným z čehož lze konstatovat, že:

8a7) soudci Nejvyššího správního soudu porušili právní řád České republiky, neboť řádně neprojednali návrh na neplatnost voleb dle §87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb.

Pro úplnost je nutno dodat, že Nejvyšší správní soud opřel svoji tezi o to, „že Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat ústavnost rozhodování Ústavního soudu“, která je součástí osobního dopisu zaslání mému otci (viz příloha č. 21). Zde je nutno zdůraznit, že podstatou obou návrhů

na neplatnost voleb byla kolize zákona č. 247/1995 Sb. s rozhodnutím prezidenta republiky č. 37/2010 Sb. i skutečnost, že český Nejvyšší správní soud je rovněž nejvyšším volebním soudem a ve věcech volebních rozhoduje místo Ústavního soudu ČR (čl. 87 odst. 3 Ústavy ČR a §88 odst. 2 zákona č. 247/1995 Sb.).

Z výše uvedených důvodů je tedy oprávněné se domnívat, že Česká republika není demokratický stát, neboť Ústavní soud ČR „ruší“ dle svého uvážení volby kodifikované ústavním zákonem a Nejvyšší správní soud znemožňuje stížnosti na platnost voleb dle §87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb. Za této situace nelze zajistit základní práva občanů, ani řádné vymáhání práva. Zásadním způsobem je tedy narušen (zrušen) i právní stát, což je potvrzeno i v následujícím bodě 8b.

ad 8b) činnost České republiky není založena na hodnotě právního státu

Jak již jsem uvedl, tak jsem dne 25. května 2010 podal trestní oznámení na předsednictvo Ústavního soudu ČR (viz příloha 15) pro spáchání trestného činu sabotáže s odůvodněním, že „všichni výše uvedení zneužili a dále zneužívají svého postavení a své funkce v úmyslu poškodit ústavní zřízení České republiky tak, že zmařili a maří plnění důležitých úkolů orgánů veřejné moci a svým konáním způsobují v institucích státu České republiky poruchu mimořádného rozsahu“ (§314 zákona č. 40/2009 Sb). V tomto trestním oznámením jsem uvedl i skutečnosti, které předcházely vyhlášení Nálezu Pl. ÚS 27/09, a které svědčí o tom, že předsednictvo Ústavního soudu ČR se na protiústavní činnost aktivně připravovalo – viz body 8a1) a 8a2).

Trestní oznámení jsem podal na Vrchní státní zastupitelství, odkud bylo se zavádějícím dovětkem „Vaše podání označené jako trestní oznámení“ (viz příloha č. 22) podstoupeno na Městské státní zastupitelství. Odtud jsem obdržel Vyrozumění o založení podání (viz příloha č. 23), datované 11. června 2010. Trestní oznámení bylo odmítnuto proto, že „nenaplnuje znaky žádného trestného činu, neboť nález byl vydán na základě ústavní stížnosti, v rámci rozhodovacího procesu upraveného zákonem. Jde tedy o typický případ okolnosti vylučující protiprávnost (jednání právem dovoleným a aprobovaným).“ Z tohoto založení však není jasné o jaké „dovolené a aprobované právo“ se jedná, neboť pro jeho určení není uveden žádný konkrétní zákon či ustanovení zákona. Takto odůvodněné založení je v rozporu se zákonem č. 141 / 1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a proto jsem na Nejvyšší státní zastupitelství podal nové trestní oznámení (viz příloha č. 24), rozšířené o státního zástupce Městského státního zastupitelství v Brně, který vydal vyrozumění o založení podání (viz příloha č. 23). Z Nejvyššího státního zastupitelství bylo toto trestní oznámení přesměrováno (viz příloha č. 25) na Krajské státní zastupitelství v Brně s tím, že by mohlo jít o podnět k výkonu dohledu. Následně jsem opravdu obdržel (viz příloha č. 26) sdělení z Krajského státního zastupitelství v Brně označené jako „Mgr. Vladimír Chlup – podnět k výkonu dohledu“.

Zde mi nezbylo nic jiného než podat další trestní oznámení Nejvyššímu státnímu zástupci (viz příloha č. 27), tentokrát rozšířené o státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, neboť trestní oznámení podané dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), je zakázáno překvalifikovat na podnět k výkonu dohledu dle zákona č. 283 / 1993 Sb., o státním zastupitelství (viz §16a odst. 8 tohoto zákona). S jistotou lze tvrdit, že uvedený nezákonný postup všech stupňů státního zastupitelství byl zvolen s ohledem na snahu vyhnout se výroku a jeho odůvodnění dle §134, §159a či 159b zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Tento postup byl státními zastupitelstvími zvolen jednoznačně z důvodu neschopnosti a krytí protiústavní činnosti předsednictva Ústavního soudu.

Tomuto závěru odpovídá i sdělení Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 13. září 2011 (viz příloha č. 28), kde došlo opět v rozporu se zákonem k překvalifikování trestního oznámení na podnět k výkonu dohledu. Tento akt jsem napadl skutečným podnětem k výkonu dohledu (viz příloha č. 29), na které bylo ze strany Nejvyššího státního zastupitelství (viz příloha č. 30) reagováno sdělením ze dne 16. listopadu 2011. V tomto sdělení není nic nového, respektive jde o právní paskvil, neboť je v něm uvedeno: „V návaznosti na uvedené poučení pak bylo postupováno podle příslušných ustanovení zákona o státním zastupitelství“ – není však uvedeno konkrétně jakých. Uvedené zákonné odkazy se týkají pouze formálních postupů, nikoli zdůvodnění.

Závěrem bodu 8b) lze konstatovat, že ke dni 16. 11. 2011 byl v České republice zrušen právní stát, neboť soustava státních zastupitelství České republiky nebyla schopna zdůvodnit, na základě čeho je Ústavní soud ČR oprávněn zrušit ústavní zákon a v celé této věci soustavně porušovala zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), i zákon č. 283 / 1993 Sb., o státním zastupitelství.

Prolnutím bodů 8a) a 8b) lze konstatovat, že v České republice není demokratický právní řád, čímž je dle názoru stěžovatele soustavně porušován článek 2 Smlouvy o Evropské unii a evropské právo jako celek, neboť Česká republika není jakožto součást Unie založena na hodnotách úcty k lidské důstojnosti, svobodě, demokracie, rovnosti, právního státu a dodržování lidských práv, včetně práv příslušníků menšin.

Stěžovatel má za to, že důvodem tohoto stavu je zhroucení právního vzdělání v České republice a následná nekompetence osob s právním vzděláním. Tento stav je založen na skutečnosti, že v oboru práva nedošlo po roce 1989 k autoreflexi a i přes přijetí ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen Listina), je v České republice uplatňován pozitivistický a zvykový přístup k právu. Přirozeně - právní koncepce, založená Listinou a Ústavou ČR a zákony Evropského společenství není přijímána. Tyto skutečnosti vedly ke kolapsu právního státu i demokracie.

Uvedené konstatování plně potvrzuje věc Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni, kde byly ve velkém množství neoprávněně udělovány bakalářské a magisterské tituly zcela v rozporu se studijním řádem i zákony státu. Tato věc je popsána i ve výroční zprávě Bezpečnostní informační služby (BIS) České republiky za rok 2011 pod titulem „Dysfunkce a zneužívání systému vysokoškolského vzdělávání“. Součástí této zprávy je i následující tvrzení: „BIS v průběhu roku 2011 informovala v rámci problematiky dysfunkce justice o individuálních selháních některých soudců a státních zástupců, přičemž upozorňovala také na systémové nedostatky při výkonu spravedlnosti“. K tomuto lze jen dodat, že nyní je tato dysfunkce justice systémová, o čemž svědčí i stávající vládní krize České republiky.

Nyní uplatňovaný právní systém v České republice lze označit za pozitivistický a ideologii státu za pozitivismus. Body 8a) a 8b) ukazují, že se vůbec nedbá na literu (gramatiku) a duch (logiku) zákonů, orgány státní moci postupují přísně pozitivisticky s tím, že svoji legitimitu odvíjí od zastávané funkce, a to ve smyslu jsem-li ve funkci, tak si mohu dělat co chci. Příklad všech tří institucí – Ústavního soudu ČR, Nejvyššího soudu i soustavy státních zastupitelství ukazuje jaké hlavní technologické postupy jsou státními orgány v České republice využívány:

- státní zastupitelství provádí svévolné překvalifikování podání, ačkoliv je to zakázáno;
- Nejvyšší správní soud posuzuje návrhy dle jiných ustanovení zákonů než byla podána;
- Ústavní soud ČR se podaným stížnostem rovnou vysmívá.

Tristní situaci vymahatelnosti práva v České republice dokresluje i osobní dopis, datovaný dne 19. února 2010, který jsem obdržel opět od poradce pro správní agendu Ústavního soudu, který obsahuje následující sdělení: „Vážím si toho, že máte názor, práce, kterou jste objektivně investoval do jeho zásadně korektní formulace, jakož i toho, že jej zastáváte, respektive statečně obhajujete i přes ne příliš perspektivní vyhlídky na úspěch. Nemá to nic společného s tím, zda s Vámi mohu souhlasit či nikoli, jen si ve zcela obecné rovině myslím, že lidí vykazujících takové charakteristiky nebude nikdy dost. Omlouvám se proto, pokud jsem měl poprvé tendenci vnímat Vás, částečně pod vlivem tehdejší ‚příbojové vlny‘, spíše jako jednoho z kverulantů. Kteří jsou s hodnocením kvalifikace a práce soudců ústavního soudu, nekorespondují-li její výstupy s jejich subjektivním názorem, či spíše potřebou, hotovi ‚raz dva‘.“

Na tomto místě tedy prosím Evropskou komisi o pomoc ve věci obnovení demokratického právního řádu v České republice. Myslím, že nemám subjektivní názor, ale názor opřeny o gramatický obsah (literu) i logické postupy (ducha) zákonů České republiky. Na subjektivním (pozitivistickém) názoru je dle mého naopak postaven postup státních orgánů České republiky. Opravdu mi nejde o nic

jiného než o zjištění, jak je zákonně možné, že se nejvyšší státní instituce České republiky nemusejí řídit ústavním pořádkem a právním řádem České republiky i zákony Evropské unie.

Poslanecká sněmovna, vzešlá z voleb roku 2010, provedla zásadní změny právního systému, kterými dále rozvracela ústavní pořádek, dodržování práva Evropské unie i právního řádu ČR.

Ad rozvracení ústavního pořádku:

Současná politická krize České republiky má mj. následující původ. Ústavu ČR lze dle článku 9 odst. 1 doplňovat či měnit pouze ústavními zákony. Měnit přitom znamená náhradu jedné ústavy za jinou, doplnění se týká rozšíření obsahu stávající Ústavy ČR. S ohledem na možnost doplnění byl přijat i „zrušený“ ústavní zákon č. 195/2009 Sb. Parlament vzešlý z problematických voleb v roce 2010 zahájil novou etapu, neboť zahájil změny, ve smyslu novelizace Ústavy ČR. V rozporu s čl. 9 odst. 1, který je i součástí tzv. „materiálního jádra ústavy“ (svévolně definovaným Ústavním soudem ČR), došlo např. k zásadní změně čl. 54 a čl. 56 Ústavy ČR. Původně kodifikovaná volba prezidenta republiky Parlamentem ČR tak byla změněna na volbu Prezidenta republiky v přímých volbách. Tímto aktem, tzv. ústavním zákonem č. 7/2012 Sb., byla do politického systému České republiky zanesena zcela zásadní disproporce, která nyní vyústila v politickou krizi v České republice, neboť aniž by byl upraven celý ústavní pořádek a právní řád, byla umožněna přímá volba prezidenta, což vede ke zmatku při výkladu a užití dalších článků Ústavy ČR a navazujících zákonů.

Svoji pozici rovněž významně utužili i soudci Ústavního soudu ČR, kteří jsou v tomto pozitivistickém systému vnímáni jako nejvyšší arbitři, stojící nejen nad ústavodárcem, který je definován v čl. 39 odst. 4 Ústavy ČR, ale i nad lidem (Listinou). Typickým příkladem je i aplikace zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů, jehož nejasný výklad umožnil zvolit prezidenta republiky pouze na základě dodatečného souhlasu Ústavního soudu ČR. Konkrétně se jednalo o veřejný příslib kandidátů a specificky i vítězného kandidáta na prezidenta republiky, že pro další funkční období navrhne a jmenuje vybrané soudce Ústavního soudu ČR, včetně jeho předsedy pana Pavla Rychetského. Teprve poté byla platnost prezidentské volby Ústavním soudem ČR potvrzena.

Ad nedodržování práva Evropské unie

Dne 5. června 2012 byl „schválen“ zákon č. 494/2012 Sb., kterým dochází ke změně zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Konkrétně tak bylo do zákona o přestupcích včleněno nové ustanovení - §47 odst. 3, které zní: „Dobou nočního klidu se rozumí doba od 22. do 6. hodiny. Obec může obecně závaznou vyhláškou nebo rozhodnutím vydaným na základě obecně závazné vyhlášky stanovit výjimečné případy, zejména slavností nebo obdobné společenské nebo rodinné akce, při nichž je

doba nočního klidu vymezena dobou kratší nebo žádnou.“ Dle toho tedy může obec rozhodnout o zrušení nočního klidu. Problém dodržování hlukových limitů je v České republice vážný, neboť práva občanů jsou omezována různými podnikatelskými a soukromými aktivitami. Lze předpokládat, že toto ustanovení je v rozporu s evropskou legislativou, konkrétně s Directive 2002/49/EC (relativ to the assessment and management of environmental noise), a to i ve vztahu k Directive 2003/88/EC (concerning certain aspects of the organisation of working time), zde jde o čl. 2 odst. 3 a čl. 5. Úpravy právního řádu ČR, prováděné PSP ČR po volbách v roce 2010 tak omezují práva jedněch na úkor druhých, neboť mnohým pracovníkům není v místě jejich bydliště zajištěn odpočinek a místo toho jsou v těchto místech podporovány podnikatelské nebo přestupkové aktivity. Uvedené přestupkové aktivity jsou mj. zdrojem i mnohých etnických konfliktů s romským obyvatelstvem. Rozvrat právního řádu ČR tak podporuje xenofobní jednání, což bylo potvrzeno i sociálními střety v letech 2011 – 2012 (Šluknovsko, České Budějovice).

Ad rozvracení právního řádu ČR

Vláda a Poslanecká sněmovna, vzešlá z parlamentních voleb v roce 2010 rovněž vyvinula značné úsilí v přijetí tzv. nového občanského zákoníku (tzv. zákon č. 89/2012 Sb.). Tento občanský zákoník má být na území České republiky platný od 1. ledna 2014. Podstatou tohoto zákona je zrušení působnosti římského práva, platného v této oblasti na území České republiky od roku 1811. Zásady římského práva jsou nahrazeny snahou o vybudování nového typu občanského práva, využívajícího zvykové právo. S ohledem na skutečnost, že toto zvykové právo nebylo dosud ustaveno je tento právní pokus raritou a jde vůči dosavadnímu smyslu vývoje práva v Evropě. Jednotlivá ustanovení nového občanského zákoníku totiž umožňují vždy několik možností výkladu, a to od „pro“, přes neutrální postoj až k „proti“. Smyslem tohoto zákona je kodifikace právních nejistot v zemi, která dle tvrzení 8a) a 8b) není založena ani na demokratickém systému, ani na právním státě. Pro občanskoprávní spory tak má být důležité zejména smysluplné fungování justice. To však není s ohledem na body 8a) a 8b) možné. V této souvislosti je také třeba zmínit absenci zákona o státní službě, která by umožnila účinnější postih nezákonné činnosti úřadů a úředníků. Je s podivem jaká energie byla vynaložena na přijetí nového občanského zákoníku ve vztahu k laxnosti a nezájmu ve věci přijetí zákona o státní službě, ačkoliv byl tento zákon opakovaně vyžadován i od Evropské komise.

Jako stěžovatel jsem přesvědčen, že Evropská komise a Evropský účetní dvůr evidují v České republice tak velké množství případů neoprávněného nakládání s evropskými fondy, že další příklady selhání právního státu a demokracie nejsou potřeba. Neexistence zákona o státní službě tyto negativní jevy jen podporuje. Jsem si také vědom, že mnohým představitelům Evropské unie není jasné jak je možné tak masivní selhávání státu a jeho kontrolních mechanismů. Předpokládám, že touto stížností

jsem mohl mnohé objasnit, neboť jsem se snažil nastínit k tomuto použitou „technologii“. Hlavní problém je v kolapsu právního státu a v následné právní anarchii, které využívá ideologie pozitivismu s následným přechodem k nekodifikovanému zvykovému právu. Na tomto místě zdůrazňuji, že tato stížnost se mi jako občanu České republiky nepíše snadno a myslím, že je to vidět i z použitého slohu. Problém je zkrátka tak velký, že je těžké i jeho řádné uchopení.

Stěžovatel se tímto domnívá, že schopnost řádně čerpat finanční prostředky z evropských fondů je za stávající situace problematická. Velké množství prostředků pocházejících z Evropské unie je v České republice využíváno k podpoře protizákonné a kriminální činnosti. Použité mechanismy jsou stále více zefektivňovány (včetně zastrasování stěžovatelů státními zástupci) a účinná kontrola není možná, neboť systém je jištěn zástupci státní správy a justice. Kriminalizovány jsou jen vybrané případy s cílem ukázat snahu o nápravu a současně poškodit politické a obchodní konkurenty. Zneužívány nejsou ke kriminální činnosti jen evropské fondy, ale i mnohé evropské směrnice (např. 2009/28/ES). Typickým příkladem je rozsáhlá kriminální činnost spojená s využitím obnovitelných zdrojů energie.

Ze všech výše uvedených důvodů vidí stěžovatel jako zásadní posouzení této stížnosti v bodech 8a) a 8b), které v České republice založily možnost změny charakteru státu a práva. Pokud bude tato stížnost shledána jako důvodná, žádá tímto stěžovatel Evropskou komisi o pomoc s nápravou situace.

V Olomouci dne 25. září 2013



Vladimír Chlup

11 stran textu česky (rozhodné znění)

31 příloh (viz seznam)

Commission européenne

(à l'attention de Mme la Secrétaire générale)

B-1049 Bruxelles

BELGIQUE

SEZNAM PŘÍLOH KE STÍŽNOSTI

- Příloha č. 1 – článek MATERIÁLNÍ OHNISKO ÚSTAVY A DISKRECE ÚSTAVODÁRCE
- Příloha č. 2 – přepis rozhovoru
- Příloha č. 3 – Návrh na zrušení Nálezu Pl. ÚS 27/09
- Příloha č. 4 – dopis z Ústavního soudu ze dne 13. listopadu 2009
- Příloha č. 5 – Žádost o vyjádření Senátu ke stavu ČR po vyhlášení Nálezu Pl. ÚS 27/09
- Příloha č. 6 – odpověď předsedy Senátu PČR ze dne 20. ledna 2010
- Příloha č. 7 – Žádost o veřejné slyšení před Senátem PČR k problematice Nálezu Pl. ÚS 27/09
- Příloha č. 8 – dopis ředitele sekretariátu předsedy Senátu ze dne 23. března 2010
- Příloha č. 9 – Žádost o veřejné slyšení ve věci Nálezu Ústavního soudu ÚS Pl. 27/09
- Příloha č. 10 – Podací lístky k žádosti (příloha č. 9) – 21 stran / kopie 80-ti podacích lístků
- Příloha č. 11 – dopis od pana Senátory PČR Jiřího Dienstbiera ze dne 13. dubna 2010
- Příloha č. 12 – dopis od pana Senátora PČR Jaromíra Jermáře ze dne 15. dubna 2010
- Příloha č. 13 – dopis od Senátorského klubu ČSSD ze dne 22. dubna 2010
- Příloha č. 14 – dopis od pana Senátory PČR Jiřího Lišky ze dne 16. srpna 2010
- Příloha č. 15 – Trestní oznámení ze dne 25. 5. 2010 na předsednictvo Ústavního soudu ČR
- Příloha č. 16 – Návrh na neplatnost voleb ze dne 31. května 2010
- Příloha č. 17 – Usnesení Nejvyššího právního soudu ze dne 14. června 2010
- Příloha č. 18 – Návrh na neplatnost voleb ze dne 8. června 2010
- Příloha č. 19 – Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. června 2010
- Příloha č. 20 – Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. června 2010
- Příloha č. 21 – dopis z nejvyššího správního soudu datovaný dne 1. července 2010
- Příloha č. 22 – dopis z Vrchního státního zastupitelství datovaný dne 1. 6. 2010
- Příloha č. 23 – Vyrozumění o založení podání ze dne 11. června 2010
- Příloha č. 24 – trestní oznámení ze dne 29. března 2011
- Příloha č. 25 – sdělení z Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 5. dubna 2011
- Příloha č. 26 – dopis „Mgr. Vladimír Chlup – podnět k výkonu dohledu“
- Příloha č. 27 – trestní oznámení ze dne 5. září 2011
- Příloha č. 28 – sdělení z Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 13. září 2011
- Příloha č. 29 – podnět k výkonu dohledu PZ-NSS-06/2011 ze dne 23. září 2011
- Příloha č. 30 – sdělení z Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 16. listopadu 2011
- Příloha č. 31 – Nález Pl. ÚS 27/09